

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

Ἐπεισόδιον τῆς ἱστορίας μιᾶς
ἐνοικιαζομένης οἰκίας.

Κατὰ τινα, τῶν ἀτυχῶν δι' αὐτὴν ἐποχῶν ἡ ἐνοικιαζομένη Οἰκία εἶχε προσληφθῇ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἐνδὲς τῶν πολυθεαμάτων ἐκείνων ἅτινα συνεννοῦσι παντοειδῆ ἀξιοπερίεργα ζῶα, ὅφ' ἐνδὲς σιούμιν, ὡς καλοῦνται παρὰ τῶν Ἀγγλῶν οἱ τοιοῦτοι ἐκθέται φαινομένων. Αὐτὸν τὸν τίτλον τῷ ἀπέδιδον πάντες ἐν τῇ συνοικίᾳ, τῶρα ὅμως εἶχε γαίνει ἄφαντος ἐκείθεν, καὶ ἐάν τις τὸν ἀνέζητει, δυσκόλως θὰ τὸν ἀνεύρισκε, διότι διήγε βίον πλάνητα. Τέλος, ἐπὶ τινος τῶν πλατειῶν τῶν ἐκτεινομένων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσιος, μεταξὺ τῆς Δεπτέρωδης καὶ τῶν γειτονικῶν κήπων, ἀνευρέθη ἀνὴρ τις μισοπόλιος, μὲ φέλιπον ἐπενδύτην, μὲ ὄψιν ἥς τὸ χρῶμα ἐφαίνετο ὑποστὰν τὴν ἐπήρειαν τῶν θερμοκρασιῶν διαφόρων ἀντιθέτων κλιμάτων : ὁ ἰδιώτης οὗτος ἐκάπνιζε τὴν πίπιν του παρὰ τὴν θύραν ξυλίνης φορητῆς οἰκίας. Ἡ ξυλίνη οἰκία ἐποθετήθη ἐκεῖ ἐν τινι ἐλώδει ὄρμῳ διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, καὶ ἅπαντα τὰ πέριξ ἀντικείμενα. ὁ ποταμός, τὰ ἔλλα, οἱ κήποι, ἀναδίδοντα τὰς ἀτμώσεις αὐτῶν ἀναθυμιάσεις, συνεκάπνιζον μετὰ τοῦ μισοπολίτου ἰδιώτου. Ἐν μέσῳ τῆς συντροφίας ταύτης ἡ φορητὴ οἰκία ἐκάπνιζε καὶ αὐτὴ διὰ νὰ μὴ ἀποτελῇ ἐξίχρεσιν, ἀναδίδουσα καπνὸν ἀπὸ τῆς καπνοδόχου τῆς.

Ἐρωτηθεὶς ἐάν ποτε κατώκησε τὴν ἐνοικιαζομένην Οἰκίαν, ὁ μισοπόλιος ἀνὴρ μὲ ὕψος ἐκπληκτον ἀπήντησε : Ναί. — Δὲν ἐκαλεῖτο Μάξμαν; — Ναί, καὶ πάλιν. Τοῦθ' ἡ Μάξμαν, δηλαδὴ Ροβέρτος Μάξμαν, ὡς ἐσημειοῦτο εἰς τὸ πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς του· ἀλλ' ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἤκουεν εἰς τὸ ὄνομα Τοῦθ'.

“Ἐλπίζω, προσέθηκεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τι ἐναντίον τοῦ Τοῦθ' Μάξμαν, καὶ ἂν ὑπάρχει τι, ἄς τὸ ἀκούσωμεν.

— Ἦσυχάσατε, τῷ ἀπήντησέ τις, οὐδὲν ὑπάρχει ἐναντίον σας· ἀλλ' κάμνουσιν ἐρεῖνας ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης. Γνωρίζετε νὰ μᾶς εἰπῇτε τι περὶ αὐτῆς, σχετικὸν πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὴν ἐγκατελίπετε;

— Τίποτε, καὶ ἐπειτα τί νὰ ἔχω; Τὴν ἀφῆκα μαζὺ μὲ ἕνα νάνον.

— Μὲ ἕνα νάνον!

Ὁ κ. Μάξμαν ἐπανέλαβε σταθερῶς καὶ τονίζων τὰς λέξεις :

— Μάλιστα! μὲ ἕνα νάνον!

— Δύνασθε, ἂν τοῦτο δὲν σᾶς ἐνοχλῇ, νὰ μᾶς παρῆχητε μερικὰς λεπτομερείας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως;

Ὁ κ. Μάξμαν παρέσχε τὰς ἀκολουθοῦσας λεπτομερείας :

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΜΑΞΜΑΝ

“Ἐχει περάσει ἀπὸ τότε πολὺς καιρὸς... Πρὸ τοῦ ἀκόμῃ τὰ τοῖχά λαχεῖα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα ἀπα-

γορευθῶσιν, ἐζήτουν κανὲν καλὸν κατάστημα πρὸς ἐγκατάστασιν καὶ, ἰδὼν αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἐσκέφθη κατὰ νοῦν : θὰ σὲ ἀποκτήσω, ἂν ἐνοικιάζουσαι· ἂν ἐνοικιάζουσαι μὲ χρήματα, θὰ σὲ ἀποκτήσω.

“Οἱ γείτονες ἐμόρφασαν καὶ παρεπονέθησαν· ἀλλὰ τί νὰ τοὺς κάμω; Τοὺς ἀφῆκα νὰ παραπονῶνται καὶ νὰ μορφαῖζον : ἡ οἰκία ἐστολίσθη μεγαλοπρεπῶς μὲ τὰ προγράμματα καὶ τὰς εἰκόνας μου. Καὶ ἐν πρώτοις ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν τοῦ Γίγαντος μὲ τὸ ἰσπανικὸν του βραχίον καὶ μὲ σουφρωτὸν περιλαίμιον, τοῦ Γίγαντος τοῦ ἔχοντος ἀνάστημα ἶσον πρὸς τὸ ὕψος τῆς οἰκίας καὶ οὐτινος ἡ κεφαλὴ, χάρις εἰς καίλωμα ὑπάρχον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, διήρχετο ἐλκλικήρος τὸν πρῶτον ὄροφον· ὑπῆρχεν ἔπειτα ἡ κυρία τῆς λευκοτρίχου καὶ κοκκινεοθάλλου φυλῆς τῶν ἀλδίνων ἥτις ἐπεδείκνυε τὴν λευκὴν τῆς κόμην πρὸς τοὺς κυρίους στρατιωτικοὺς τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἔπειτα ἡ εἰκὼν ἀγρίου ἰνδοῦ ἐκδέροντος τὴν κεφαλὴν ἐχθροῦ αἰχμηλωτισθέντος· ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἡ εἰκὼν τοῦ τέκνου ἁγγλοῦ γεωργοῦ τοῦ προσδληθέντος ἀπὸ δύο βόας, — μολονότι οὕτε τὸ παιδίον εἰδομέν ποτε οὕτε βόας. Ἀλλῃ πάλιν εἰκὼν παρίστα τὸν ἄγριον ὄνον τῶν λειμῶνων, μολονότι οὕτε εἶδομεν ὄνον ἄγριον οὕτε καὶ ἐπιθυμοῦμεν ποσὼς νὰ ἴδωμεν τιοῦτον. Τέλος ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν τοῦ Νάνου, ὅστις τέσον ὁμοίαν πρὸς τὸν Γεωργίον IV, ὥστε ἡδυνάτ' τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ δι' ἐκείνον. Ἐν συντόμῳ ἡ πρόσοψις τῆς οἰκίας ἦτο ἐλκλικήρος κεκαλυμμένη ὑπὸ εἰκόνων, οὕτως ὥστε οὐδὲ ἀκτίς φωτὸς ἡδύνάτο ἐκείθεν νὰ εἰσδύσῃ. Κατὰ μῆκος τῆς θύρας τῆς εἰσόδου καὶ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης ἐξεταίνετο ἐπιγραφὴ δεκαπέντε ποδῶν μήκους καὶ δύο πλάτους, ἀναγγέλλουσα **ΤΟ ΤΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΜΑΝ**. Ἵνα τις εἰσελθῇ, διήρχετο προπύλαια ἐκ πρασίνου ὑφάσματος κεκοσμημένα μὲ φυλλώματα· ἐν ὄργανον τῆς Βαρβαρίας ἐπαίνιζεν ἀδικώπως, καὶ ἐπλήρωνε τις τρεῖς πέννας εἰς τὴν θύραν... Ποῖος τοιμᾶ νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ θεαμὰ μου δὲν ἦτο καθὼς πρέπει;

“Τρεῖς πέννας... μάλιστα! ἀλλ' ὁ νάνος καὶ μόνος τὰς ἤειρε, καὶ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐν οἷται, ἐπροκειτο. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐσημειοῦτο, **Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΧΟΦΣΚΗΣ**, ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τάγματος τῆς Βελγροδης. Οὐδεὶς ἡδύνάτο νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐγράφη οὕτω ἐπὶ σκαπῷ τοῦ νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ τὸ προσφέρῃ. Τὸ κοινὸν, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀνεγίνωσκε : Χόσκι, ἡμεῖς δὲ τὸν ἀπεκλούμεν νάνιον Χόπς, ἀφ' ἐνδὲς ἵνα τοῦτο συμφωνῇ πρὸς τὸ Χόσκι, καὶ διότι ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα, ἐάν ποτε ἔφερε τοιοῦτο (πράγμα ἀμφίβολον) ἦτο **Στάκς**. (1)

“Ἦτο νάνος καθ' ὑπερβολὴν μικρὸς, νάνος πολὺ μικρὸς, ὅχι βεβαίως ὅσος παρίστατο εἰς τὰ προγράμματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τις δύναται νὰ εἴρῃ παρόμοιον πρὸς ἐκεῖνον;—Ἦτο λοιπὸν μικροσκοπηώτατος μὲ ὑπερμεγέθη κεφαλὴν, τῆς κεφαλῆς δὲ ταύτης τὸ περιεχόμενον οὐδεὶς ἄλλος ἐγνώριζεν ἐκτὸς ἐκείνου τοῦ ἰδίου, ἐκὼν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπεζήτησέ ποτε ὁ ἴδιος τοιοῦτόν τι, πρᾶγμα ὅχι τόσον εὐκόλον δι' αὐτόν.

“Ἦτο ὁ καλλίτερος ἀνθρωπίσκος τοῦ κόσμου : ζωηρὸς καὶ ἐνεργητικὸς, ἀλλὰ καθόλου ὑπερήφανος. Ὅτε συνεταξείδευσεν μὲ τὸ ἐστιγματισμένον Παιδίον, μολονότι ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς ἦτο νάνος φυσικὸς τὰ δὲ στίγματα τοῦ παιδίου τεχνητὰ, ἔτρεφεν ὅμως δι' ἐκεῖνο ἀγάπην

(1). Χόπς καὶ Στάκς εἶνε σχεδὸν ταυτόσημα ἐν τῇ ἀγγλικῇ γαστρονομίᾳ, σημαίνοντα **χοτολέττα** καὶ **φέτα** βοείου κρέατος.

μητρικήν. Δὲν τὸν ἠκούσατέ ποτε ἀπεστεινόντα ἀπότομον τινα λέξιν πρὸς τὸν Γίγαντα. Ἄλλοτε πάλιν ὠμίλει παρφορώς ἐναντίον τῆς πολυσάρκου Κυρίας τῆς Νορφόλκης ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο εἶνε ζήτημα καρδίας, καὶ ὅταν ἡ καρδία ἐνὸς ἑραστοῦ προσεβλήθῃ ὑπὸ κυρίας προτιμησάσης αὐτοῦ ἕνα Ἰνδόν, τότε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος δὲν εἶνε, μὴ τὴν πίστιν μου, κύριος ἑαυτοῦ!

“Ἦτο πάντοτε ἐρωτόληπτος κατ’ ἀνάγκην” τοιαῦτα εἶνε ὅλα ἐν γένει τὰ ζῶντα φαινόμενά τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους, καὶ ἡγάπα πάντοτε τὰς μεγαλοψύχους κυρίας: δὲν ἐγνώρισα νάνον συλλαβόντα ἔρωτα πρὸς γυναῖκα μικρόσωμον· τοῦτο εἶνε κοινὸν δι’ αὐτοὺς χαρακτηριστικόν.

“Ἦ χονδρά του κεφαλὴ ἔτρεφε μίαν ἀλλόκοτον ιδέαν, ιδέαν ἥτις ὁπωσδήποτε θὰ εἶχε τὸν λόγον τῆς. Ἦ ιδέα του αὕτη ἦτο ὅτι ἐθεώρει ἑαυτὸν προωρισμένον διὰ μίαν μεγάλην τύχην. Οὐδέποτε ἔγραψε λέξιν ἐπὶ χάριτος. Εἶχε μάθει νὰ γράφῃ, καὶ ὅμως θὰ προὔτιμα ὁ Χόπς ν’ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης ἢ νὰ συγκατανεύσῃ νὰ καρδίᾳ ταμῆχον ἄρτου σημειῶν τὸ ὄνομά του ἐπὶ χάριτος. Ἦ ιδέα του ἦτο εἰς ἄκρον περιεργος. καθὼς ὁ Χόπς οὐτε περιουσίαν κατείχεν οὐτε ἐλπίδας ἡδύνατο νὰ τρέφῃ περὶ ἀποκτήσεως τοιαύτης, ἐξαιρουμένης τῆς οἰκίας καὶ τοῦ πινακίου του. Λέγων δὲ “τῆς οἰκίας του, ἢ ἐννοῶ τὸ χρωματιστὸν κιβώτιον τὸ παριστῶν οἰκίαν μὲ εἰς δωμάτια ἐν ἡ συνήθως ὠλισθιναί, φέρον ἀδάμαντα ἐπὶ τοῦ δακτύλου (ἢ μάλλον κίστημα ὅμοιον πρὸς ἀδάμαντα) ἵνα κινήσῃ μικρὸν τινα κώδων” μὲ τὴν λέξιν δὲ “πινάκιον, ἢ ἐννοῶ πινάκιον ἐκ πορσελάνης τὸ ὁποῖον μεταχειρίζετο ὡς δίσκον πρὸς ὀφελὸς του μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐκθέσεως. Ἐγὼ αὐτὸς τὴν εἶχον διδάξει ν’ ἀπαγγέλλῃ ἐν τέλει τὴν ἀκόλουθον φράσιν: “Κυρίαί καὶ κύριοι, ὁ ἀνθρωπισκός τῶρα θὰ κἀμὲ τρεῖς φορές τὸν γύρον μὲ τὸν δίσκον, πρὸ τοῦ ἀποσυρθῆ, ὅπωςθεν τοῦ παρκαπελάματος. Τὴν φράσιν ταύτην ἡρέσκετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του βίῳ ὁσάκις ἔλεγε πρῶτά τι ἐνδιαφέρον, καὶ τὰς λέξεις ταύτας ἀπῆλθονε τακτικῶς καὶ εἰς ἐμὲ ὅτε ἐπορεύετο δι’ ὕπνον.

“Εἶχε ψυχὴν ὠραίαν, ψυχὴν ποιητικὴν. Ἦ περὶ μεγάλης αὐτοῦ τύχης ιδέα του οὐδέποτε τῷ ἐπήρχετο ζωηρότερον, εἰμὴ ὁσάκις ἐκλήθητο ἐπὶ τοῦ ὄργανου τῆς Βαρβαρίας ἐν ᾧ ἐγὼ συνίσταμην αὐτό. Ἀφοῦ μετὰ παρῆλθον στιγμῶν τινῶν οἱ ἥχοι τοῦ ὄργανου ἤρχίζον νὰ τὸν συγκινῶσιν, ἤρχιζε καὶ αὐτὸς νὰ κρῖναι πρὸς με: “Τοῦ, αἰσθάνομαι τὴν τύχην μου προσεγγίζουσιν”, στρέφετέ το στρέφετέ το, μετρώ τὰς λίρας μου κατὰ, χιλιάδας· Τοῦ, στρέφετέ το, στρέφετέ το· Τοῦ, ἢ γίνω πλοῦσιος; αἰσθάνομαι τὰ χρήματα πληροῦντα, τὸ βαλάντιόν μου, Τοῦ, καὶ ὁ πλοῦτός μου δύναται, νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζίης.,

“Τοιαύτην ἐπύρροην ἔβλεπε ἡ μουσικὴ ἐπὶ ψυχῆς ποιητικῆς, μολονότι ἐκεῖνος. πλὴν τοῦ ὄργανου τῆς Βαρβαρίας, ἀπεστρέφετο πᾶσαν ἄλλην μουσικὴν.

“Ἐτρεφε ἐῖδος τι μνησικακίας πρὸς τὸ κοινὸν (πρᾶγμα παρατηρούμενον παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς φαινομένοις ὅτινα ἀποζῶσιν ἐκ τῆς περιεργείας τοῦ κοινού) ὅ,τι πρὸ πάντων τὸν ἐξηρέθιζεν ἐν τῇ μικροσκοπικῇ του κακιστίᾳ, ἦτο ὅτι ἐνεκεν αὐτῆς τῆς κακιστίας ἐξῆ ἀποκεκλεισμένος τῆς κοινωνίας, καὶ ἀννώως ἐπανελάμβανε: “Τοῦ, ὁ μόνος μου πόθος εἶνε τὸ νὰ εἰσελθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἦ θλιβερά μου θέσις, ὡς πρὸς τὸ κοινὸν, εἶνε ὅτι βλάπω ἐμμετὸν ἐκ τῆς κοινωνίας. Τοῦτο πιθανὸν νὰ μὴ κἀμὲ αἰσθησιν εἰς ἐν παιδίον ἐστὶ γαμψισμὸς, μὴ πλυσθὲν

διὰ τὴν κοινωνίαν... Ἐγὼ ἐπλάσθην διὰ νὰ ζῶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ.,

“Οὐδεὶς ἐγνώριζε τί ἔκαμνεν ὁ Χόπς τὰ χρήματά του· ἐλάμβανε καλὴν ἀμοιβὴν ἥτις τῷ ἐμετρεῖτο κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν σχεδόν εἰς νομίσματα ἡχηρά, ἐξαιρουμένης τῆς προφῆς του ἣν τῷ παρείχον ἐγὼ, καὶ σημειώσατε ὅτι ἔτρωγε μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, ὡς ὅλοι οἱ νάνοι. Ὁ δίσκος μόνος ἦτο ἐν καλὸν κέρδος διὰ τὸν Χόπς, διότι τῷ παρείχε σημαντικὴν ποσότητα χαλκίνων νομισμάτων, ὅτινα ἐφύλαττε κατ’ ὅλην τὴν ἐβδομάδα δεδεμένα εἰς τὸ μηχανόλιόν του.

“Καὶ ἐν τοῦτοις ποτὲ δὲν εἶχε χρήματα. Τοῦτο δὲν προήρχετο, ὡς ἄλλοτε ὑπετίθη, ἐξ αἰτίας τῆς Κυρίας τῆς Νορφόλκης, διότι ἐκεῖνη προετίμα τὸν Ἰνδόν, καὶ ὁ νάνος ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐκδύνηται αὐτὸς ὅπως ἐνδύη τὸν Ἰνδόν, χάριν γυναικὸς προτιμώσης τὸν τελευταῖον τοῦτον.

“Αἶφνης τὸ μυστήριον ἀπεκαλύφθη ἡμέραν τινα εἰς τὰς ἱπποδρομίας τῆς Ἐγγήρης. Τὸ κοινὸν ἔξωθεν τῆς θύρας ἔβαινε μετὰ προσοχῆς τὸ ὅς καὶ ὁ Χόπς ἐκίνει τὸν κωδωνίσκον τοῦ ἀπὸ τοῦ παρὰθύρου τῆς αἰθούσης του, ὁπότεν μ’ ἐθεώρει γελῶν, καὶ ἔχων τὰ γόνατα λυγισμένα, διότι δὲν ἡδύνατο νὰ σταθῇ ἄλλως ἐν τῷ οἰκίσκῳ του: Ἐγὼ λοιπὸν μορφάζων καὶ μοι ἔλεγε, κινῶν συνάμα κανονικῶς τὸν κωδωνίσκον του: “Ἰδοὺ κοινὸν περιφρημὸν διὰ σέ, Τοῦ! Τί ἔχει διάβολο! καὶ, δὲν προσέχει εἰς τὴν θύραν μας;,, Ἰδοὺ αἶφνης ἀνὴρ ὅστις, ἐν μέσῳ τοῦ ἀναποφασίστου αὐτοῦ πλήθους ἤρχιζε κραυγάζων:

“Ὅσοι κατέχετε γραμματίδια τοῦ λαχείου, μάθετε, ὅτι τοῦτο ἐκλήρωθη καὶ οἱ ἀριθμοὶ 3,7 καὶ 42 ἐκέρ-,, διταν τὰ μεγαλειότερα ποτὰ, —3,7 καὶ 42., “Ἐστελλον εἰς τὸν διαδῶλον τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν καὶ τοὺς ἀριθμούς του, διότι τὸ παρκαμικρὸν ἀρκεῖ ἵνα ἀποστρέψῃ ἀλλοχοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους δι’ ἣν ὁ ἄλλος ἐξοδεύει χρήματα... Ἡμεῖς λοιπὸν ὠργισμένους μὲ τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον καὶ θὰ τὸν ἐστελλον εὐχαρίστως εἰς τὸν διαδῶλον, ὅτε αἶφνης ὁ Χόπς ἐκτρανδονίζε ἀπὸ τοῦ παρὰθύρου του τὸν κωδωνίσκον ἐπὶ τῆς ρινὸς μιᾶς γραίας, ἐμφανίζεται, ἀπωθεῖ μὲ ἐν λακτισμῷ τὸν οἰκίσκον του, ἀποκαλύπτων οὕτω ὅλον τὸ μυστικόν τοῦ θεαματος ἡμῶν, καὶ προσκολληθεὶς εἰς τὰς κνήμας μου ἐπιφωνεῖ:

“Μεταφερέ με εἰς τὸ δῆγμα μας, Τοῦ, καὶ χύτον,, ἐν καδὸν ὕδατος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἄλλως εἶ-,, μαι ἀνθρωπος νεκρός, . . . εὔρον ἐπὶ τέλους τὴν τύ-,, χην μου.,

“Ὁ Χόπς εἶχε καρδίαν τὸ μέγα λαχεῖον — δώδεκα χιλιάδας πεντακοσίας λίρας στερλίνας, διότι αὐτὸς κατείχε τοὺς ἐπιτυχόντας ἀριθμοὺς 3,7 καὶ 42!

“Πρώτη χρῆσις τοῦ πλούτου τοῦ ὑπῆρξε τὸ νὰ προσφέρῃ πεντακοσίας λίρας εἰς τὸν νικητὴν τοῦ Ἰνδοῦ ἐν μονομαχίᾳ κατ’ ἣν ὁ Ἰνδὸς θὰ ἦτο ὀπλισμένος διὰ τοῦ ροπαλοῦ τοῦ ὁ δὲ ἀντίπαλος διὰ βελόνης τοῦ πλεξιμάτους βεδωμένης ἐντὸς δηλητηρίου· κανεὶς ὅμως δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ οὕτω ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἀκρεμής.

“Ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἦτο ὡς τρελός — καὶ ἐν τοιαύτῃ ἐξεγέρσει πνεύματος, ὁ ἀπέθνησκεν ἐξ ἀσφυξίας ἢ ἐκλήθητο καὶ ἐπὶ τοῦ ὄργανου, ὅπερ ὅμως ἐπρονόησα ν’ ἀποκρύψω μακρὰν αὐτοῦ, — ὁ Χόπς ἤρχισε κατόπιν ν’ ἀνακτᾷ τὴν χαλκήν του καὶ ἐδείχθη πρὸς ὅλους ἡμᾶς μετ’ εὐγενούς γενναιοδωρίας. Ἐπεμψε κατόπιν νὰ ζητήσῃ νέον τινα γινώριμόν του, νέον ἔχοντα εὐγενεῖς τήνδρην καὶ τοὺς τρώπους, ὑπαλλήλων ἐν τινι τῶν τυχερῶν ἐκλήνων παιγνιδίων ὅτινα ὑπάρχουσιν εἰς

τάς πανηγύρεις. Ὁ νέος οὗτος ἔφερε τὸ ὄνομα Νορμανδῆς, ἀλλὰ τὸ πραγματικόν του ὄνομα δὲν ἦτο αὐτό· εἶχε λάβει λαμπρὰν ἀνατροφὴν παρὰ τοῦ πατρὸς του, περισσήμου ζωμπόρου ὅστις ἐν τῇ ἐμπορικῇ αὐτοῦ ἐξαψὲς ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ βαψῇ ἐξ ἀπροσεξίας γηραλέον τινὰ φαῖον ἵππον διὰ χρώματος καστάνου καὶ νὰ τὸν πωλῇσῃ ὡς νέον.

Νορμανδῆ, θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶπεν ὁ κ. Χόπς, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔλθῃτε μετ' ἐμοῦ;

—Τί ἐννοεῖτε, κύριε Χόπς; Ἐννοεῖτε ὅτι τὰ ἔξοδα τὰ ἀπαιτούμενα ὅπως ἔλθω μαζί σας θὰ ἦναι ὅλα εἰς βάρος σας;

Αὐτὸ ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ κ. Χόπς, θὰ ἔχητε δὲ ἐπιπλέον καὶ ἀνταμοιβὴν ἡγεμονικὴν.

Ὁ Νορμανδῆς ἔλαβε τὸν κ. Χόπς καὶ ἀρῶν τὸν ἔστησεν ἐπὶ τινος ἑδρᾶς ἵνα χειρετῇ αὐτὸν διὰ χειρὸς αὐτοῦ, τῷ ἀπῆντησε διὰ τοῦ ἑξῆς τετραστίχου, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους ἐκ τῆς πολλῆς του συγκινήσεως:

“Ὅπου αἱ ἀηδόνες ψαλλοῦν

Τὴν ἑρωμένην καὶ τὸν βίον

Ἐκεῖ θὰ σὲ ἀκολουθήσω

Καὶ θ' ἀποθάνωμεν ὁμοῦ...,”

“Ὅπως εἰσέλθωμεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀνεχώρησαν ἐφ' ἀμαξῆς συρομένης ἀπὸ τέσσαρας ἵππους, τέσσαρας ἵππους ψαροὺς μὲ ἀμαξήλατον φέροντα στολὴν ἐκ μεταξῆς. Ἐνωκίασαν ἐν διαμέρισμα ἐντὸς τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ τῆς συνοικίας Πέλ Μέλ, καὶ παρεδόθησαν εἰς βίον πολυτελέστατον.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρύ.

(Συνέχεια).

“Ὅτε τὸ κιγκλιδωτὸν τῆς ἐπαύλεως ἠνοίχθη, οἱ χωρικοὶ ἔλαβον παρὰ τοῦ Ραδβάρ, κατόπιν νεύματος τοῦ κ. Δεστοῦρ, τὴν πρόσκλησιν νὰ εἰσέλθωσιν.

Τότε μία στολήν ἐσχηματίσθη, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇς ὀκτὼ βιολία, παιζόμενα ὑπὸ τεσσάρων νεανίδων καὶ τεσσάρων νέων, καὶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἐτόνισαν ἐν χορῷ τὸ καθιερωμένον ᾄσμα:

«Χιών, χιών, ζήτω ἡ χιών!»

Προῦχώρησαν οὕτω εἰς τὴν αὐλὴν μέχρι τῆς κλίμακος, παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς ὁποίας ἕσταντο ὁ κ. Δεστοῦρ καὶ ἡ Λιέδα, μετὰ τοῦ Ἑρρίκου.

Οἱ ὀκτὼ βιολισταὶ οἵτινες προηγούντο προσέκλινον, χωρὶς νὰ παύσωσι τὴν συμφωνίαν των καὶ διηρέθησαν εἰς δύο συμπλέγματα· αἱ τέσσαρες νεανίδες ἐτοποθετήθησαν δεξιόθεν τοῦ κ. Δεστοῦρ οἱ δὲ νέοι πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς Λιέδας.

Ἐκαστὴ τάξις προσερχομένη ὑπεκλίνετο ψάλλουσα, καὶ διεχωρίζοντο εἰς δύο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἡ αὐλὴ δὲν ἤρρησε νὰ περιφραχθῇ ὑπὸ πυκνῆς

ἀλύσεως χωρικῶν, τῶν νεανίδων εἰς τὸ ἐν πλευρὸν καὶ τῶν νέων εἰς τὸ ἕτερον.

Ἐν μέσῳ ἔμεινεν ἑκτασίς κενὴ διὰ τοὺς χορούς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κ. Δεστοῦρ παρατηρήσας τὴν στολὴν τῆς ἀμαζόνος ἣν ἡ κόρη του ἐφόρει:

— Πῶς τοῦτο, τῇ εἶπε, Λιέδα; θὰ προσκληθῇς εἰς τὸν χορὸν καὶ δὲν θὰ δύνασαι νὰ χορεύσῃς; ὀφείλεις νὰ κάμῃς ἓνα γ'ρον μετὰ τινος χορευτοῦ προτοῦ ὁ χορὸς ἀρχίσῃ.

— Ἡρῆσα πάτερ μου τί νὰ κάμω;

Τὸ ᾄσμα τῆς χιόνος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του· νεανίας τις παρουσιασθεὶς πρὸ τῆς Λιέδας ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν ὅπως χορεύσῃ τὸν πρῶτον στρόβιλον.

Ἡ Λιέδα, ἀπορούσα τί ν' ἀποκριθῇ, ἐδείκνυε τὴν στολὴν ἣν ἔφερε, καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου τοὺς περυσιστῆρας τῶν μικρῶν τῆς ὑποδημάτων.

Ὁ πατὴρ ἐπλησίασε πρὸς βοήθειάν της:

— Ἡ κόρη μου ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ προῖνου της περιπάτου, φίλοι μοι, καὶ δὲν ἤλλαξε φορέματά, διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑποδοχὴν σας ὅσον τὸ ταχύτερον· ἀλλ' ἐὰν δὲν δύναται νὰ χορεύσῃ, θὰ δεχθῇ εὐχαρίστως νὰ σᾶς ψάλλῃ τὸ ᾄσμα τῆς Βασιλίσσης τῶν Χιόνων, διότι, καίτοι μὴ γεννηθεῖσα ἐνταῦθα, εἶνε ὁμοῦς καθ' ὅλα τ' ἄλλα Σουηδὴ γνωρίζει τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ᾄσματα ἡμῶν.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Λιέδαν προσέθηκε.

— Δὲν εἶσι οὕτω, κόρη μου, συμφωνεῖς;

Ἡ Λιέδα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν· ἀλλὰ μὴ οὐσα δειλὴ, καὶ, κατόπιν ἐγκαρδιώσεως τοῦ Ἑρρίκου, εἶπε στρεφομένη πρὸς τοὺς ἐκατέρωθεν βιολιστάς:

— Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ με συνοδεύσητε εἰς τὸ ᾄσμα τῆς Βασιλίσσης τῶν Χιόνων, καὶ σεῖς φίλοι μοι, ὑπέλαβε στρεφομένη πρὸς τὴν ὀμήγυριν, θὰ ἐπαναλαμβάνητε μετ' ἐμοῦ τὴν ἐπιδόν.

Ὁ κύκλος συνεπυκνώθη συνωστιζόμενος, ἐν ᾧ ἡ Λιέδα διὰ τῆς ὥραιας καὶ ἡχηρᾶς αὐτῆς φωνῆς ἤρξατο ψάλλουσα τὸ ᾄσμα, οὐτινος ἡ μετὰφρασις ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Χιών βαφομένη ὑπὸ γλυκειῶν καὶ πολυχρῶμων ἄνταυγεῶν, σὺ καθιστᾷς γόνιμον τὴν γῆν· ἐκ τοῦ ἄσπασμοῦ σου — θεῖου μυστηρίου — γεννῶνται τὰ πτὰ ρόδα καὶ τὰ γαρύφαλλα».

«Μὴ φοβοῦ τὸν βασιλέα τῶν ὑδάτων ὅστις ἐπέρ»
«χεται τὸ ἐσπέρας παρὰ τὰς ὄχθας σου· εἶνε ζηλό»
«τυτος, καὶ τὸ βαθὺ ὕδωρ τὸν βλέπει ρίπτοντα μα»
«γείας με τοὺς μεγάλους του βραχίονας:

«Κοιμοῦ ἡ Βασίλισσα τῶν Χιόνων γνωρίζει νὰ ἴσῃ τὰς μαγείας.»

«Ὅταν ἐκ τῶν κόλπων σου ἀναφύονται τὰ χει»
«μερινὰ φυτὰ με τοὺς ἀγνοῦς των κάλυκας, τὸ κυ»
«νοῦν τοῦ οὐρανοῦ ὀλισθαίνει μέχρι τῆς ἐπιφανείας σου, ἵνα ἴδῃ ἀναπτυσσόμενα τὰ ἄνθη.»

«Ἐὰν ὁ Θεὸς Θῶρ, βασιλεὺς τῆς δυνάμεως, λαμ»
«βάνει τὴν σφύραν του ἵνα σὲ πλῆξῃ· ἐὰν ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ γηραιοῦ τινος δένδρου ἐξέρχεται ἡ δέσποινα»
«Οὐλλὴ με τὸν μαῦρόν της πέπλον:

«Κοιμοῦ! ἡ Βασίλισσα τῶν Χιόνων γνωρίζει νὰ ἴσῃ τὰς μαγείας.»